Rasmus Nøjgaards prædiken 1. søndag i advent

Taler
Rasmus Nøjgaard
Sognepræst

Sted
Sankt Jakobs kirke, København Ø.

Omstændigheder
Denne prædiken er del af "Nye Prædikener" og kan bruges til inspiration til ugens kommende gudstjeneste. Prædikenen holdes d. 29. november 2026.

Prædikentekst
Mattæusevangeliet kapitel 21, vers 1-9

Sagtmodig, ridende på et æsel

Advent betyder, at Jesus er på vej. Han er den, der åbner en dør ind til vores verden. Han kommer sagtmodig, ydmygt ridende på et æselføl.

Det er stille bevægelse ind i hvert af vores sind, og det må tage den tid, som sådan en bevægelse skal tage. Helt konkret rejste Jesus ind i Jerusalem for at forsone sig med sine landsmænd, men hans indtog talte ikke kun til folket i Jerusalem, men åbnede en port for alle, der lader sig bevæge af samme ånd, og som hører budskabet om kærlighed, fred og forsoning.

Advent er en begyndelse på troens rejse. For den der begiver sig afsted for første gang, men også for den, der er kommet her mange gange før. Det er en ny begyndelse ud i et åbent landskab for os alle.

Vi går gennem porten og ankommer til et mylder af liv. Midt i et mylder af sanseoplevelser kommer Jesus ridende ind i byen. Han rider lige ind i hvert af vores liv og lader sig ikke forstyrre af uroen. Den uro der som en beruselse har båret ham frem under råb og masen, som ekstase og hysteri. Alligevel kommer han ridende lige der, på ryggen af et lille æsel, stille og rolig, sagtmodig, på vej ind i dit og mit hjerte.

Han kommer ikke for optogets, fejringens, mængdens og folkets skyld, men for det enkelte menneskes skyld, for menneskers skyld.

Han kunne være ankommet på en fyrig hingst og have mødt folkets forventning med rustning og sværd. Men han ankommer på et æsel, og langsomt, uden hast sætter han en stille bevægelse i gang.

Vi forundres. Vi ser mennesket. Vi hører om hans historie. Hans fødsel i Betlehem, ubeskyttet under himlenes stjerner, alene med en sårbar og meget ung mor, Maria, kun fulgt af sin forlovede Josef, der ikke engang selv er far til barnet. Flugten til Ægypten, og mødet med Johannes, hvis dåb åbner himlene over Jesus, så han hører sin fars kald. Vi hører om alle de forunderlige mirakler, der sker overalt hvor han kommer frem. Hans generøsitet overfor kendt som fremmed, og hans vilje til at se menneskets værd og ikke deres synd, så han endog tilgiver den utilgivelige og frelser både levende og døde. Dem der oplevede det, fortæller, at det var som om, at de døve kunne høre igen, og de stumme begyndte at tale. Som når lyset bliver tændt i mørket, og vi opdager, at mørket slet ikke er tomt og dødt, men fuld af liv. Sådan siger de, at han døde og opstod, og nu kommer han igen og bringer sit himmerige med ind i verden.

Jesus rider ydmygt ind gennem vores port og tænder et lys i vores mørke. Det er budskabet, vi skal høre. Han kommer ikke med rustning og sværd, men med lys. Han kommer ikke med krav og pres, med fordringer, regler, forbud og påbud, men med befrielse. Når vores øjne langsomt vænner sig til lyset, kan vi selv se og skelne, men det tager tid, og vi har tiden for os. Ligesom da Jesus selv valgte et ridedyr, så gik han med det rolige, langsommelige og stædige. Sådan skal også troens landskabet åbne sig for os, efterhånden som vi får syn for sagn.

Advent er åndens tid. Helligånds-tid. Ligesom det er troens tid, og det er egentlig det samme. Ånd og tro.

Som Jesus' ridt ind i Jerusalem, sådan kommer ånden til os og bærer troen med sig. Vi skal ikke selv finde på den, det er ikke en opgave, en krydsogtværs, en sudoku vi skal løse, der er intet facit og ingen given orden, men et gådefuldt sprog med billeder, fortællinger og ritualer. Pejlemærker hen til områder, hvor vi kan gå på opdagelse, når det er tid. Hvor vi kan vinde ny indsigt, som de gamle har vundet og udlagt for os. Vi kan lade Helligånden føre os, og undervejs forundres over alt det liv, al den glæde og lykke som har været her før os. Og undres over al den ulykke og rædsel, mennesker har budt hinanden i retfærdighedens navn, når sværmeri, magt, løgn og bedrag lod dem misbruge Guds navn, og de lod hånt om menneskers værdighed. Så mærker vi troens

bagside, tvivlen, når vi ser synden i øjnene, og indser at vi selv kender bedraget og sviget.

Det er det troen også kan, i al sin langsommelige stædighed, afsløre vores selvbedrag, og vores syndighed når vi river broer ned, skaber afstand til andre og lukker samtalen ned.

Så genkalder vi os scenen med Guds søn, der kommer ridende på et æsel, ydmyg og stille. På vej hen imod os.

Her er vi i dag. Alle os der hører samme fortælling om den dag, da Jesus valgte den ydmyge og stille vej. Han kommer til os, og med sit eget mod fylder han også os med sin ånd, så vi kan begynde samme modige rejse.

Selv om hans verden var i eufori og oprør, så forblev han stille. Ikke fordi han var uden kamp. Han kunne vælte handelsboderne omkuld i templet i vrede over at gøre templet til en røverkule. Han kunne sige, at man ikke både kan tjene Gud og mammon, ligesom han kunne græde over Jerusalems vildfarelse. Men han så ingen anden end ydmyghedens vej.

Indtoget i Jerusalem lyder med både ved advent og påske, i dag første søndag i advent og palmesøndag. Fordi porten her åbner sig ind til det kristne liv, hvor både liv og død er en realitet, men ingen grænse. Det er helligåndens tid, hvor Jesus overgiver sig til sin far i himlene, og hvor døden sprænger grænserne for det liv, vi kender, og forvandles i opstandelsens lys. Som Jesus opstod, skal vi opstå.

Opstandelsen kan ikke forstås. Det er æslets dogmatik. Men det kan gribes i tro, og her i åndens sprog forvandles vi i levende live til Guds børn, der kan træde ind i verden fulde af forundring og fantasi. Ydmygt og langsomt, som en gudstjeneste hvor Kristus selv kommer os i møde for at tænde et lys og erstatte ensomhed med fællesskab og skamfuldhed med en befriende kærlighed.

Det er advent. En forventningsfuld tid, hvor vi igen kan begynde en rejse med Guds søn, den velsignede, Jesus Kristus, for her at finde ro i en urolig tid, mod i en modgangsrig tid, håb i en håbløs tid.

Advent er din tid. Håbets tid.

Kilde
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
1. søndag i advent, Første tekstrække, Nye Prædikener, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/rasmus-nojgaards-praediken-1-sondag-i-advent